

คำนำ

กรมสอบสวนคดีพิเศษมีภารกิจหลักในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่มีลักษณะพิเศษ คือ มีความยุ่งยากและสลับซับซ้อน มีเครือข่ายโยงใยเป็นองค์กรอาชญากรรมหรืออาชญากรรมข้ามชาติ ซึ่งมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้บัญญัติให้พนักงานอัยการหรืออัยการทหารเข้ามามีบทบาทในการสอบสวนร่วมหรือปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษเพื่อร่วมกันวางแนวทางการสอบสวน ให้คำแนะนำ และตรวจสอบพยานหลักฐาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสอบสวนคดีพิเศษ อย่างไรก็ตามที่ผ่านมายังปรากฏปัญหาและอุปสรรคในการสอบสวนร่วมกันระหว่างพนักงานอัยการกับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษหลายประการ อาทิ เช่น แนวทางในการทำงานร่วมกันที่ไม่ชัดเจน ความเห็นในการสั่งคดีที่อาจแตกต่างกัน และบางครั้งเกิดปัญหาว่าหลายคดีที่พนักงานอัยการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ โดยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษมีความเห็นสั่งฟ้องแต่พนักงานอัยการเจ้าของสำนวนสั่งไม่ฟ้อง รวมถึงกรณีพนักงานอัยการที่ร่วมสอบสวนกับพนักงานอัยการเจ้าของสำนวนที่สั่งคดีไม่เข้าบุคคลคนเดียวกัน เป็นต้น

การวิจัยเรื่องนี้มี ความมุ่งหมายที่จะศึกษาหลักการและปัญหาในการสอบสวนร่วมกันระหว่างพนักงานสอบสวนคดีพิเศษกับพนักงานอัยการตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ รวมทั้งแนวทางการแก้ไขเพื่อให้การสอบสวนร่วมกันมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

พันตำรวจเอก

(ณรัชต์ เสวदनันท์)

นักศึกษาวិทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

หลักสูตร วปอ. รุ่นที่ ๕๔

ผู้วิจัย